तथा चिकीर्षमाणं तं सपत्न्यास्तनयं ध्रुवं ।
सुरुचिः शृण्वतो राज्ञः सेर्ष्यमाहातिगर्विता ॥ १० ॥
न वत्स नृपतेर्धिष्ण्यं भवानारोढुमर्हति ।
न गृहीतो मया यत् त्वं कुक्षावपि नृपात्मजः ॥ ११ ॥
बालो ऽसि वत नात्मानमन्यस्त्रीगर्भसंभृतं ।
नूनं वेद भवान् यस्य दुर्लभे ऽर्थे मनोरथः ॥ १२ ॥
तपसाराध्य पुरुषं तस्यैवानुग्रहेण मे ।
गर्भे त्वं साधयात्मानं यदीच्छसि नृपासनं ॥ १३ ॥
मातुः सपत्न्याः सुदुरुक्तिविद्धः श्वसन् रुषा दण्डहतो यथाहिः ।
हित्वा मिषन्तं पितरं सन्नवाचं जगाम मातुः प्ररुदन् सकाशं ॥ १४ ॥
तं निःश्वसन्तं स्फुरिताधरोष्ठं सुनीतिरुत्सङ्गमुदूह्य बालं ।
निशम्य तत् पौरमुखान्नितान्तं सा विव्यथे यद्रुदितं सपत्न्याः ॥ १५ ॥
सोत्सृज्य धैर्यं विललाप शोकदावाग्निना दावलतेव बाला ।
वाक्यं सपत्न्याः स्मरती सरोजश्रिया दृशा वाष्पकलामुवाह ॥ १६ ॥
दीर्घं श्वसन्ती वृजिनस्य पारमपश्यती बालकमाह बाला ।
मामङ्गलं तात परेषु मंस्था भुङ्क्ते जनो यत् परदुःखदस्तत् ॥ १७ ॥
सत्यं सुरुच्याभिहितं भवान् मे यद्दुर्भगाया उदरे गृहीतः ।
स्तन्येन वृद्धश्च विलज्जते यां भार्येति वा वोढुमिडस्पतिर्मां ॥ १८ ॥
आतिष्ठ तत् तात विमत्सरस्त्वमुक्तं समात्रापि यदव्यलीकं ।
आराधयाधोक्षजपादपद्मं यदीच्छसे ऽध्यासनमुत्तमो यथा ॥ १९ ॥
यस्याङ्घ्रिपद्मं परिचर्य विश्वविभावनायात्तगुणाभिपत्तेः ।
अजो ऽध्यतिष्ठत् खलु पारमेष्ठ्यं पदं जितात्मश्वसनाभिवन्द्यं ॥ २० ॥